

Sygn. akt V KK 385/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016r.
sprawy **A. K.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sadu Okręgowego w S.
z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 23 grudnia 2014 r. sygn. akt V K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowane są one przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji oraz współmierności kary. Kasacja została zatem wywiedzione wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k.,

który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych oraz wymiaru kary.

Nadto wskazać trzeba, że podniesione w kasacji zarzuty wprost stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, a także części przywołanej na ich poparcie argumentacji. Jednocześnie skarżący nie wskazuje w sposób konkretny na czym polegają wady uzasadnienia Sądu Odwoławczego poprzestając na powtórzeniu zaprezentowania własnego stanowiska w sprawie. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą.

Niezasadny jest podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Sąd II – instancji wnikliwie rozważył wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego i wystarczająco umotywował to (strona 5 – 6 uzasadnienia). W szczególności dotyczy to kwestii prawidłowości kwalifikacji prawnej zachowania skazanego wobec pokrzywdzonej P. R., chuligańskiego charakteru przypisanych czynów oraz ewentualnej możliwości zakwalifikowania ich z art. 283 k.k.

W tej sytuacji przyjąć można jedynie, że skarżący po raz kolejny przedstawił zgodną z przyjętą linią obrony wersję przebiegu zdarzeń, nie wskazał natomiast rażących uchybień prawa, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy. W tej sytuacji, nie sposób uznać pierwszego zarzutu podniesionego w kasacji za zasadny.

Oczekiwanego skutku nie mógł też przynieść zarzut naruszenia art. 53 § 1 i 2 k.k., gdyż zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary jest zarzutem odnoszącym się do uchybień z art. 438 pkt 4 k.p.k., a nie obrazy przepisów prawa materialnego. Zarzut ten należało zatem ocenić jako niedopuszczalny (art. 523 § 1 in fine k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.